

Z VLASTNÍHO ŽIVOTOPIŠU RICH. WAGNERA.

I. *)

Byla již úplná zima, když matka přijela do Drážďan a vzala mne na týden s sebou. Cestování s matkou bylo zcela zvláštní; až do smrti dávala dobrodružné jízdy v najatém povozě přednost před rychlejším cestováním. Z Drážďan do Prahy jeli jsme plně tři dny, za velké zimy. Zdálo se, že cesta přes české hory byla často spojena se všemožným nebezpečím, a když jsme šťastně přestáli rušná velice rozčulující dobrodružství, přijeli jsme konečně do Prahy, kde jsem náhle cítil se přesazen do úplné nového žvlu. Dlouho působila na mne návštěva Čech, a zvláště Prahy, ze Saska, úplně poetickým kouzlem. Cizí národnost, lámaná němčina obyvatelstva, jistý způsob úpravy hlavy u žen, domácí víno, harfenice a muzikanti, konečně všude zjevné příznaky katolicismu, množství kaplí a svatých obrazů, působily na mne dojem opojným, který se snad připínal k významu, jehož nabyla u mně, proti měšťáckým zvyklostem, theatrálnost. Především starodávná nádhra a krásna nevyrovnaného města Prahy působila na mou obraznost nesmazatelným dojmem. Ale také ve společnosti, se kterou se stýkala má rodina, našel jsem živly, které mně dosud zůstaly cizí. Zejména sestra Ottilie, starší jen o dva roky, získala si vášnivě přátelství šlechtické rodiny hraběte Pačty. Jeho dvě dcery Jenny a Augusta, které ještě dlouho byly proslulé jako nejznamenitější krásky pražské, přilnuly k mé sestře s exaltovanou něžností. Mně byly takové bytosti a takové poměry úplně nové a okouzlovaly mne. Mimo to navštěvovali nás někteří Schoenheimské pražští, mezi nimi W. Marsano, muž velice krásný a roztomilý. Bavili jsme se často vášnivě o Hoffmannových povídkách, které tehdy byly ještě dosti nové a velice působily. Mně dostalo se tehdy tím, že jsem se poprvé, a počátku jen povrchně seznámil s tímto fantastou, popudem, který se po několik let stupňoval až k výstřednímu vzrůsení a ovládal mne na světě nejpodivnějším způsobem nazírání.

Příštího jara 1827 opakoval jsem z Drážďan návštěvu Prahy, ale tentokrát pěšky a v průvodu svého druha Rudolfa Böchma. Cesta byla plna dobrodružství; hodinu cesty před Teplícemi, kam jsme dorazili prvního večera, musili jsme se druhého dne, poněvadž jsme měli nohy chůzí bolavé, dátí véztí povozem, avšak jen do Lovosic, protože nám od té chvíle na-prosto došly peníze. Za žhavého letního vedra, hynoucí téměř žízni a putující se hladovým žaludkem, ubírali jsme se po postranních cestách úplně cizím krajem, až jsme večer došli opět k hlavní silnici, kde nás právě potkal elegantní cestovní vůz. Přemohl jsem se a poprosil, tváře se jako cestující tovaryš, vznešené cestovatele o almužnu, kdežto můj přítel se bázlívě schoval v příkopu. Rozhodli jsme se, že na noc půjdeme na zďař Bůh do přívětivé hostince u cesty a radili se, co raději učinít, zda za almužnu, kterou jsme právě obdrželi, koupiti večerí či nocleh; rozhodli jsme se pro večerí, zamýšleje strávití noc pod širým nebem. Zatím co jsme se oběderstvovali, vešel zvláštní poutník; měl černý sametový baret s kovovou lyrou místo kokardy, na zádech harfu. S výborným humorem složil svůj nástroj, pohodlně se usadil a žádal o dobrou stravu s úmyslem, že zde přenocuje, aby příštího dne putoval dále do Prahy, kde byl doma a kam se vracel z Hannoveru. Zovírali způsob tohoto člověka, jenž při každé příležitosti uplatňoval své oblíbené motto: "non plus ultra", se mně zalíbily a vzbudily mou důvěru; rychle jsme uzavřeli přátelství a cestující hudebník oplácel mou důvěru tím, že mně projevoval skoro něžnou lásku. Smluvili jsme se, že příštího dne půjdeme společně dále pěšky; půjdiť mně dva

dvacetníky a dal si zaznamenati pražský byt mé rodiny do své tobočky. Tento osobní úspěch byl pro mne jaksi okouzlujícím. Můj harfeník se vášnivě rozveselil; vypilo se mnoho černoseckého vína; zpíval a hrál na harfu jako zůřivý, přisahal neustále své "non plus ultra" a klesl konečně opilý na slaměné lože, které pro nás všechny naházeli v hostinské světnici. Když slunce zasvitlo domnitř, nebylo možno vzbuditi ho a musili jsme se odhodlati, že se dáme za svěřého rána na cestu bez něho, předpokládaje, že nás ten statný muž do večera snadno dohoní. Ale čekali jsme na něho marně na silnici i za svého následujícího pobytu v Praze; až za několik měsíců dostavil se tento podivný člověk k mé matec, spíše proto, aby dostal zprávu o svých mladých přátelích, než aby žádal vrácení své půjčky. — Zbývající část naší cesty stála mladé údy velikou námahu. Nevyfířitelná byla moje radost, když jsme konečně s kopec, vzdálené asi hodinu, spatřili Prahu. Když jsme se blížili k předměstím, potkala nás zase skvostná ekvipáž; z ní volaly na mne překrásné obě krásné přítelkyně sestry Ottilie; poznaly mne hned, ačkoli jsem byl strašně znetvořen slunečním úpalem a modrou plátěnou blusou a křiklavě červenou kartonovou čepicí. Pln studu a s tlukoucím srdcem nemohl jsem mnoho povídati a šel rychle dále, abych v matčině bytě počíval především o uzdravení své spálené pleťi v obličeji. Tomu jsem obětoval dva dny, zahaluje svůj obličej do petrželových obvažů. Nyní teprve oddal jsem se zase užívání světa. Když jsem na zpáteční cestě a téhož kopece pohlízel zpět na Prahu, rozplýval jsem se v slzách, vrhl se na zem a můj užaslý přítel dlouho nemohl mne pohnouti, abych šel dále. Zůstal jsem vášný, a až do Drážďan nepřihodilo se nám tentokrát žádné dobrodružství. (B. Č.)

SETKÁNÍ.

Karel Babánek.

Je teplý, podzimní den. Rohmann louďá se silnicí za městečkem, nemá cíle a nemyslí na nic. Staré kaštany podél silnice stojí nepohnuté. Nebude to dlouho trvatí a vadnoucí listí vystele příkopy podél cesty. Rohmann miluje je tento čas, kdy příroda nepohnutá, jakoby vysleňná, toní po zadřimnutí. I tentokrát odložil svoji dovolenou na tuto pozdní dobu.

Je ticho kolem, slunce mírně hřeje a v jeho paprscích chvílemi bleskne v polích rádo pluhu, obracející černé hroudy prstí. Bledé nebe klene se nad tichým krajem, splývající v dálece s obzory, jakoby zastřenými.

Rohmann kráčí zvolna a má podivný pocit odpoutání ode všeho. Nemyslí na nic, niče si nepřepře, jen jíti takto stále k lehee zamířeným dálkami a nikdy se nevracet. Jde silnicí a odboučce k řece. Ta klidná, jako široká, lesklá stuha klikatí se lukami. — Rohmann kráčí podle řeky a houfí špačků s křikem vytlájetí luk...

Na zatáčce úzké cesty podél břehu husté vrbovím zarostlého potkává dámu a ustupuje s cesty. — Pan Rohmann? — slyší náhle tichý hlas. Rohmann hledí v známé tahy tváře, je překvapen, a dávny známý pocit, cosi jako tichý pozdrav uplynulých let lehee dotýká se jeho srdce. — Olga — — dan jeho mládí začáříly v podzimním slunci. — Netušil, že jí zde uvidí. Je-li tu nyní domovem? —

— Ano. Je zde učitelkou. Žije zde se svou staříčkou matkou a ani o prásdninách nevdalují se odtud. — Tedy učitelkou? Olga vyřkla otázku z jeho tváře. — Ovšem, později, než bývá zvykem, vstoupila do ústavu. Až pak, když všechny naděje a sny pochovala. V jejím hlase mnoho smutku a tichá resignace. Rohmann hledí na Olgu, vidí teprve nyní její sestarské tváře, ostřejší rysy — jen oči jsou stále stejné. A zdají se nyní hlubšími a smutnějšími. Jdou podle břehu a mlčí.

A Rohmann vzpomíná. Vidí Olgu svěží, lehee zardělou, zahleděnou kamsi nad město — hlasy zvonů večerní písní se rozzevčely nad Prahou, a hluk města sotva doléhá k nim.

Kolik šlo jich už mým sněním, řekl si. A všechny miloval pro zvláštní, bolestné kouzlo rozloučení. Tušil oddanost její a lásku.

A Olga přijížděla do Prahy, v její duši lámalo se cosi, a Rohmann pozoroval zoufalý její boj zachrániti pro sebe, na čem lpěla celou svojí duší, celým životem...

A jednoho večera viděl slzy v jejích očích a tušil všecku tu beznadějí její chvějícího se srdce.

Potom nepřijížděla už Olga do Prahy.

Rohmann někdy si myslél: Byla mi dražší ostatních?

A nikdo už nešel jeho sněním. Léta mýjela...

Rohmann vzpomíná, hledí na Olgu, připomíná si její slova a slzy a je mu smutno.

A náhle zachce se mu slyšeti její hlas, prolomiti tiché mlčení. Promlouvá o docela všedních věcech, avšak nedostává odpovědi: Opakuje svoji otázku.

— Neslyšela ho, aby promínil. Jejich setkání bylo tak náhlé a tolik vzpomínek nahrne se pojednou do duše.

Avšak hovor vázne. Myšlenky jejich neodbytně vracejí se do minulosti.

Nějaký hlas vzdálený a teskný ze zaslé mladosti žaluje a vzpomínky bolí.

Rohmann přerušuje mlčení.

— Cítí-li se šťastnou ve svém povolání? —

Nemá příčiny stěžovati si. Avšak štěstí? Ano, chtěla štěstí, pro sebe, počítala, tolik a tolik, tolik očekávala od života; a život její byl stále smlouvání, až nic nezbylo, a není již teď čeho žádati.

Rohmann vyřklá si svou otázku, cíť se vinným, a je mu líto toho zmařeného života.

— Avšak ani on není na tom lépe. I jeho život přešel mimo a nedal mu niče z toho, co od něho očekával. Ale nejsou-li sami také trochu vinní? —

Olga zaujata dosud svými city a myšlenkami, pohlédla na něho.

I on se velice změnil. Sestara, v jeho tváři je únavá a tichá resignace.

— Ano, snad...? Ale tehdy měli mládí, sny a naděje, a nevěděli ještě, že život je tak tvrdý. A on je podvedl. — A jakkoliv bolí vzpomínky, zachtělo se jim náhle vrátit se do minulosti, ke všemu, co hrálo je ve dnech jejich mladosti, co působilo, že nebe bylo jasné, květy nádhernější, zpěv ptáček jásavější, co minulo a zašlo.

A bolest vzpomínání působí jim rozkoš. Na procházky v zákoutích Malé Strany vzpomínají, po náměstích jakoby zasněných, kolem starých, opuštěných paláců, které oživovali svojí fantasií, na hovory o lásce a na ty všechny ty počítlosti mládí.

A zase se odmlčují. A Rohmann myslí si. A život šel, neúprosný a tvrdý.

Vzpomínky, které probouzí svoji přítomností v srdeci Olgy, lámou její klid, rty šeptají: Oh, smutno žít — —

Chýlí se k večeru. Od řeky vane chlad, houfí špačků zapadají do větvoví stromů a jejich hašteření plní vlhký vzduch. A smutek, nesmírný smutek padá na rovinu, na zaměňná luku, listí olší lehee se chvěje.

A v smutku večera a vzpomínání jasně vstoupil před zraky Olgy celý její přítomný život bezradostný i podzim jejich přítelích dnů bez tepla a světla. Slené přání, aby vrátilo se vše minulé, a zoufalá beznadějí a lítost vhnájí jí slzy do očí.

Rohmann zasmušilý jde po jejím boku, tuší její zoufalou bolest, chce něco říci, ale ústa zůstávají němá.

Rysy její tváře jakoby se byly ještě více prohloubily teď, jako-by byla ještě více sestarala. Vidí jí v duhu mladistvou a svěží, zahleděnou kamsi na Prahu, od danou a milující, a v duši vtráží se její slova: Oh, smutno žít —

Vracejí se k městečku. Obzory potemněly, vzduch ochladl, osamělá světla v dálí teskně hledí do podzimního večera. Nesmírné ticho a smutek leží nad krajinou.

Advertisement for GUND'S BEER featuring a cowboy on a horse and a bottle of beer. Text includes: "Beer may be right and not be GUND'S, but it can't be GUND'S and not be right." W. C. Heyden, John Gund Brewing Co., La Crosse, Wis. The Brewers of this matchless bottled beer honestly believe it to be the best brew in the world...

Advertisement for Metz Bros. Brewing Co. featuring a bottle of beer. Text includes: "Metz Bros. Brewing Co. Telefon Douglas 119. Vaří a lahvuji výborné jen pivo. Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti."

neuhýbejte; kdyby se to dověděl pán, chytнул by si vás."

Mladíci se k Náně shrnuli, sám mistr k ní na trám přisedl, ba i starý ohnutý tesař, kterému za celý den slůvko z úst nevytlétno, přestal osekávat.

"Jo, jo, holečku, to se musí mrkat, komu si co mohou dovolit — to je jednou milostpaní —"

"S žábou si nezadá."

"No, vás se bude ptát, jak má vypadat? K vůli vám si narazí čepele a okuláry! Takové dámě posílat pusy —"

"No, na nose to nemá napsáno, že je milostpaní, vždycky se směje —"

"Směje, směje. Na lesy se směje a ne na vás — sklídila by vás."

"No, už se nestane — tak se ne zlobte, paní."

"E, jaká paní — já jsem služebná, jsem k dítěti, tam nahofe je paní."

Starý nemluva vytáhnul dýmku z úst. Zarazil sekuru a: "Hm, hm, — víte, stará, mělo by to být obrácené!"

Hněv Nánin přerušil smích.

Dceruška svědčí. Slečna Marie Valko, Sunnyvale, Cal., dosvědčuje: "Moje matka trpěla dlouhá léta prudkými bolestmi hlavy, až konečně byla obtížte té trvale pozbavena pomocí Severových Pražáků proti bolestem hlavy a neuralgii, které konyaly pravé divy." — Také tisícům jiných trpících pomohly a též vám pomohou, opatřte-li si je. Na prodej v lékárnách. Cena 25 centů. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.

Veškeré práce barvířské důkladně a za ceny přiměřené spolehlivě vykoná JOSEF KUGLER, 1924 So. 42. Str., Omaha.

Advertisement for ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEK. Text includes: "Nejstarší a nejlepší místo pro občásku jest ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEK. v čísle 1806 Farnam ulice. Právě importovaná piva na šepu. PLENNÉKÉ z Můřanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobras Mníchův Bavaria pivo. Pivo Anker-Bush a světově známé Faust sláskou rozsláhou reputaci. Kavárna pro dámy sláská se na druhé podlaže."

Advertisement for Leo-Glass-Andresen Hardware Co. Text includes: "prodává se ve velkém. tlačené, vyráběné a lakované plechové nářadí. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostravý drát, hřebíky, nožičká zboží, blybky, stěže se železná, náboje a sportovní zboží všeho druhu. 9th and Harney Streets. Omaha, Neb."

Paní Rosie Kretschmer,

vyrabitelka proslulé české bylinné a kořeněné masti, tři druhy.

Jest výborným prostředkem proti otravě krve, dále léčí kostičer, revmatismus, čerstvé neb zastaralé rány, oční neduhy, nežití, karbunkule, plís, vyrážky atd. Tyto masti vyléčily sta trpících a pro svoji spolehlivou léčivost nemají sobě rovných. Navštivte ji osobně nebo dopište, udaváte popis své choroby. Krabička (5 uncí) 50c, na venek poštou 55c. Adresujte: Mrs. Rosie Kretschmer, 3021 So. 19th Str., Omaha, Nebraska.

Velky moderní, nové zařízení čisté zázvod řeznický vlastní CHAS. F. KUNCL v č. 1260 již. 13. ul.

Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží azenářské výborné jakosti. Vždy velký výběr. Ceny nejnížší. Telephone Doug. 4333. 813

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu u WOODMEN of the WORLD (Děvařů Světa) české tábory v Omaze a South Omaze.

GROCIERNÍ A ŘEZNICKÝ —vlastní— FRANK KUNCL. v č. 1622 So. 10th St., Omaha, Neb. + Krajané v okolí tomto bydlíte + obdrží zde vždy všeho druhu zna + menité maso, azenářské výrobky, + dobrou grocerii, nakládané ovoce + a každodenně čerstvou zeleninu. + + + + +